

Capitalisme cubà a la Casa Blanca

per Alexander Golovín i Sivera ([@andersivera](#))

***Nota de la redacció de Finestra:** aquest article va ser escrit abans de les primàries del 15 de març, en què Marco Rubio va perdre a Florida davant de Donald Trump i, com a conseqüència, es va retirar de la cursa per la nominació republicana.*

El partit republicà –conegut pejorativament com el partit dels blancs, els vells i els rics– va començar el procés de primàries amb una generosa pluralitat de candidats: blancs, indis, cubans, afroamericans, homes, dones, vells, joves, prims i grassos. Finalment, han estat dos cubans qui s’han atrevit a combatre l’efecte Trump.

Que dos cubans hagin estat l’alternativa al magnat novaiorquè és una fantàstica notícia, tant perquè els últims anys el tòpic havia semblat apoderar-se dels republicans –només van obtenir el 26% del vot hispà les passades eleccions– com perquè el Republicà és precisament el partit que ha triat Donald Trump per fer d’altaveu del seu discurs. És, doncs, una notícia esperançadora, perquè demostra l’absurditat dels arguments antirepublicans i perquè estalvia als assessors de campanya del partit molts mals de caps i nits desvetllades.

Cruz, fill de mare americana i pare cubà (aquest segon, al seu torn, fill d’un immigrant de les Illes Canàries), és el candidat més ben posicionat per batre’s en duel amb Donald Trump, però qui realment és la figura republicana més representativa de la diversitat del Grand Old Party (GOP) i un dels seus majors actius de futur és, a hores d’ara, el també cubà Marco Rubio. Rubio, qui, a diferència de Cruz, disposa d’un relat foguejat amb dolor, patiment, pobresa i repressió i

condimentat amb orígens, esforç i treball; encarna la superació, el somni americà. Quan la seva mare era només una nena del centre de Cuba, durant la dècada de 1930, la seva família vivia en una casa d'una sola habitació amb el parquet de sorra. Les seves nines eren ampolles de Coca-Cola vestides amb draps bruts. Com moltes de les seves amigues, somiava en convertir-se en actriu. En canvi, es va acabar casant amb un guàrdia de seguretat amb qui es traslladaria als EUA, on treballaria com a cambrera d'hotel. Mai no van tenir gaire, però la seva casa tenia rajola i parquet i les seves filles jugaven amb nines de la botiga de la cantonada. Amb treball, esforç i estalvi van enviar els quatre fills a la universitat perquè poguessin perseguir els seus propis somnis. Avui, Rubio està casat amb la seva parella de la Universitat, també d'una família d'immigrants, i viu en un barri amb alta població immigrant, a Miami, ciutat on va començar el seu enlluernador ascens en la política americana.

Si bé Rubio és fill d'immigrants, també és fill del moviment conservador, i forma part d'una nova generació de conservadors primis i famolencs de poder que va créixer en l'era de Reagan en contra de les intervencions estatals. En el fet que Rubio formi part d'aquest gruix hi va tenir molt a veure un amic d'infantesa que encara té molt present: l'avi fumador d'havans, un exiliat cubà amb un gran odi cap a Fidel Castro, que li va ensenyar a creure en el lideratge de Ronald Reagan i la singularitat americana.

Rubio té una gran oportunitat per mostrar als republicans la seva capacitat de lideratge i demostrar que no és només un orador convincent, de bon aspecte, ideològicament correcte. Perquè allò que el fa singular i especial, que li aporta un element diferencial dins del GOP i beneficia el partit, la seva història de família immigrant que ha viscut el somni americà, també és el punt més feble del senador. La immigració, diu, és complicada. La paraula que més utilitza, "equilibri". *"He d'equilibrar la humanitat amb la realitat"*, diu. *"Tenim lleis d'immigració. Han de ser obeïdes. Però també hi ha un element humà. Com a polític, cal trobar l'equilibri. El resultat conformarà el futur de la nació i els somnis de milions d'immigrants, per no parlar de la sort que correran el partit republicà i les nostres ambicions"*. El discurs sobre la immigració de Rubio segueix una línia molt fina, és difícil caminar entre l'establishment republicà i la base del partit, entre la compassió i l'estat de dret, entre la família i la política. *"És complicat"*.

ALEXANDER GOLOVIN I SIVERA

Barcelona, 1999. Membre de la Secció d'Estudis Polítics, Jurídics i Socials de l'Ateneu Barcelonès. Ha estudiat a l'Escola Pia Nostra Senyora. És ateneista orgullós, fundador del portal d'entrevistes "La nova tinta" i ha estat redactor del portal "Paella de Bits". Col·labora al programa "La Balança" de Boca Ràdio.